

mijmering / vakantie

Soms denk ik wel eens: je kunt de wereld net zo groot en klein maken als je zelf wilt. Zo'n gedachte roept meteen een tegengedachte

op, want er zijn zaken van een orde waar je niet omheen kunt, die je patsboem kunnen overvallen en waar je iets mee moet. Maar toch, in wat je toelaat heb je wel enige keuze.

Vakantie biedt momenten om me dit te realiseren. De NAVO-top is geweest, Iran en Israël staan elkaar naar het leven, bij Gaza en andere diep verdrietige, machteloos makende onmenselijke situaties kan ik niet helemaal wegblijven, maar de krant openslaan in Zuid-Frankrijk is iets heel anders dan in Nederland, achter mijn eigen eetkamertafel. Niet dat 'Minder zicht op illegale sekswerkers' me in Eindhoven nou zo interesseert; of 'Hoe Zweedse killers bij afrekening in Brabant' terecht komen; of dat 'Angela de Jong wel of niet mag schrijven wat ze wil'. Hier, waar ik nu zit, in de Provence met het warme, geurige, zonovergoten immense groengeelbruine landschap als achtertuin, met het rekje met kleurige badhanddoeken, het geluid van een vroege cicade en het rustige geslof van de achterbuurman zal veel me worst wezen. Wat telt hier dan? Of de lokale bakker op woensdag of op donderdag is gesloten (je zult verdomme anderhalf uur in de brandende zon hebben gelopen en je croissantje met café-crème mislopen); of de temperatuur van het zwembadwater niet te hoog gaat worden; of ik m'n veel te moeilijke puzzel die me al dagen op de tuintafel ligt toe te grijnzen wel áfkrijg en - misschien nog wel het belangrijkste - of de wijn koel staat.

Vakantie maakt egoïstisch, oppervlakkig en kleingeestig, zou de conclusie kunnen zijn. Maar toch, hoe belangrijk is het dat grote zorgen een paar weken per jaar kleine zorgen worden, je de gedachten als 'laat de boeren maar dorsen' en 'na mij de zondvloed' even toelaat en het gevoel dat de wereld niet lekker draait zonder jouw betrokkenheid even naar de achtergrond verdwijnt? Dus daarom maar gauw gekeken: ja, de wijn staat koud. Gezondheid!